

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Petra Mikeše ve věci žalobkyně: **O. P.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2023, čj. OAM-59761-6/ZM-2023, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2024, čj. 4 A 32/2023-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je držitelkou zaměstnanecké karty. Žalovanému podala oznámení držitele zaměstnanecké karty o změně zaměstnavatele, k němuž přiložila pracovní smlouvu s novým zaměstnavatelem, prohlášení zaměstnavatele o odborné způsobilosti cizince k výkonu požadovaného zaměstnání, detail volného pracovního místa z databáze MPSV a průvodní dopis. V průvodním dopisu žalovaného z procesní opatrnosti požádala, aby ji vyzval a poučil o případných vadách oznámení a stanovil jí lhůtu k jejich odstranění.

[2] Žalovaný žalobkyni žádné poučení neposkytl. Dne 8. 9. 2023 sdělením dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců žalobkyni rovnou sdělil, že nejsou splněny podmínky podle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců pro zaměstnání na pracovním místě. Důvodem nesplnění podmínek bylo to, že žalobkyně k oznámení nepředložila doklad prokazující, že její dosavadní pracovněprávní vztah trvá, nebo ke kterému dni tento vztah skončil. Na oznámení se proto v souladu s § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců hledělo, jako by nebylo učiněno.

[3] Městský soud v Praze žalobě vyhověl a toto sdělení žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Žalovaný nepoučil žalobkyni o vadě podání podle § 37 odst. 3 správního řádu.

[4] Městský soud vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které, pokud žalovaný rozhoduje o splnění či nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, je povinen postupovat v souladu se zásadou součinnosti, která se konkrétně projevuje v § 37 odst. 3 správního řádu. Jestliže oznámení o změně zaměstnavatele neobsahuje veškeré náležitosti předpokládané zákonem nebo trpí-li jinými odstranitelnými vadami, je žalovaný povinen oznamovateli pomoci nedostatky odstranit, případně ho vyzvat k jejich odstranění a stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu. V opačném případě by došlo k porušení základních zásad činnosti správních orgánů, a tím k popření procesních práv oznamovatele.

[5] Pro úplnost městský soud dodal, že stejný závěr týkající se povinnosti správního orgánu vyzvat oznamovatele k odstranění nedostatků podání vyplývá rovněž z čl. 5 odst. 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU, o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě. Opět odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které oznámení o změně představuje změnu jednotného povolení ve smyslu směrnice 2011/98/EU.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[6] Žalovaný (stěžovatel) se proti rozsudku bránil kasační stížností. Nesouhlasil s tím, že by v tomto případě bylo možno aplikovat poučovací povinnost podle správního řádu. Podle něj § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců obsahuje speciální úpravu, která jednoznačně stanoví, že na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno.

[7] Stěžovatel dále popsal povahu oznámení změny zaměstnavatele a sdělení žalovaného o splnění nebo nesplnění podmínek dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, které je pouze deklaratorní.

[8] Stěžovatel nakonec nesouhlasil s tím, že by na věc dopadala směrnice 2011/98/EU. Ta nijak neobsahuje pravidla pro změnu zaměstnavatele.

[9] Žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Poukázala na to, že rozsudek městského soudu je plně v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě

pokračování

rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[11] Nejvyšší správní soud ověřil, že otázky vznesené v kasační stížnosti jsou skutečně řešeny ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z této judikatury městský soud přitom vyšel a jeho rozsudek je s ní v souladu.

[12] Poučovací povinnost ministerstva v případě neúplného oznámení o změně zaměstnavatele Nejvyšší správní soud shledal v rozsudcích ze dne 27. 9. 2023, čj. 4 Azs 124/2023-34, č. 4529/2023 Sb. NSS; ze dne 26. 7. 2024, čj. 4 Azs 114/2023-34; ze dne 27. 6. 2024, čj. 2 Azs 115/2024-42. Na tyto rozsudky Nejvyšší správní soud odkazuje i v následných usneseních o nepřijatelnosti (např. usnesení ze dne 19. 6. 2024, čj. 7 Azs 19/2024-19). Ostatně v této poslední věci byla kasační argumentace stěžovatele z velké části shodná.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, proč by se nyní měl od této judikatury odchýlit a věc předložit rozšířenému senátu. Poučení dle § 37 odst. 3 správního řádu je projevem zásady součinnosti podle § 4 správního řádu. Tuto základní zásadu je třeba uplatnit i v řízení podle zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců upravu odpovídající této zásadě v tomto případě neobsahuje.

[14] V citovaném rozsudku čj. 4 Azs 124/2023-24 Nejvyšší správní soud odpověděl taktéž na argumentaci stěžovatele zpochybňující aplikovatelnost směrnice č. 2011/98/EU. Odmítl tvrzení stěžovatele, že změna zaměstnavatele nepředstavuje změnu zaměstnanecké karty ve smyslu směrnice 2011/98/EU (bod 28).

[15] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve smyslu § 104a soudního řádu správního jako nepřijatelnou odmítl.

[16] Odmítnutí pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, bod 53, č. 4170/2021 Sb. NSS). Výrok o náhradě nákladů řízení se proto opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci úspěch, Nejvyšší správní soud jí proto náhradu nákladů řízení přiznal. Žalobkyně byla zastoupena advokátem v řízení o kasační stížnosti. Odměna advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024 činí 3 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Ke každému úkonu právní služby je také třeba připočíst 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobkyně je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani. Celkem tedy činí náklady žalobkyně na právní zastoupení částku 4 114 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. dubna 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu